

Chuyện của Sevak

Simrit Judge kể

Khi khám phá rằng mình đã mang thai đứa con đầu lòng, tôi mừng quá. Đến lúc cái thai được năm tháng, bác sĩ cho tôi hay nếu so với tuổi thai thì em bé của tôi khá nhỏ. Tôi cũng được cho biết con trai tôi sẽ ra đời với một số thách thức nhưng chưa bao giờ tôi tưởng tượng được rằng một trong những thách thức đó sẽ là việc mất thính lực. Sevak ra đời khi được 37 tuần và cân nặng 4 pounds 9 ounces. Cháu bị một chứng gọi là Thoái vị ở Hoàng cách mô Bẩm sinh (Congenital Diaphragmatic Hernia, gọi tắt là CDH). Cháu phải nằm ở đơn vị Chăm sóc đặc biệt cho Trẻ sơ sinh hai tháng và vài ngày trước khi ra viện, cháu được làm kiểm tra thính lực. Cháu không “qua” được cuộc kiểm tra này và người ta cho tôi biết nhiều trẻ mắc chứng CDH bị mất thính lực ở một cấp độ nào đó. Chúng tôi được cho về nhà và được sắp xếp cuộc hẹn một tháng sau đó để làm thử nghiệm Gọi Đáp Ứng Cuống Não Khi Nghe (ABR) trong tình trạng ngủ.

Thử nghiệm ABR làm khi Sevak được 3 tháng tuổi và chúng tôi được biết cháu bị mất thính lực từ trung bình đến nặng ở cả hai tai. Tôi không thể hiểu được! Sau đó, người chuyên viên thính lực đưa cho tôi nhiều tập sách hướng dẫn và chúng tôi ra về, ngỡ ngàng, hoang mang ...rồi sẽ như thế nào đây?

Tôi nôn nóng muốn bắt đầu, bởi vậy ngay phút đầu tiên khi về đến nhà (trước khi được báo), tôi đã lấy điện thoại bắt đầu tìm kiếm các chương trình hiện có dành cho cháu. Khi tôi báo cho gia đình tôi thông tin này, họ bị chấn động, họ nói, “Đừng lo, thằng bé sẽ dần dần nghe được thôi”, nhưng tôi biết là cháu sẽ không như thế được. Lúc đầu, có

những khi tôi đặt câu hỏi phải chăng cái máy thử đã bị trục trặc, nhưng tôi tự trả lời ngay làm gì có chuyện đó. Dần dà, tôi bắt đầu nhận thấy Sevak không để ý gì đến âm thanh. Ở trong nhà, tôi khua động ồn ào mà cháu cũng chẳng có đáp ứng gì. Sự thật đã bắt đầu rõ ràng và đó là lúc tôi biết mình cần phải làm mọi điều gì có thể làm để giúp cháu có được tất cả các hỗ trợ có thể có; cả ở ngoài cộng đồng lẫn ở trong gia đình. Tôi thấy việc cùng đọc ấn bản bằng tiếng Punjabi của quyển Đến Lượt Tôi Học (My Turn to Learn) với gia đình là điều có ích lợi.

Lúc ấy, tôi đã quá sợ hãi vì trong nhà chúng tôi không có ai bị mất thính lực cả. Chúng tôi cũng chưa từng gặp ai bị điếc hay bị lãng tai. Tôi đã phải bắt đầu có những quyết định. Sau khi đến thăm các chương trình hiện có cho Sevak, tôi chọn cái chương trình mà tôi nghĩ rằng tốt nhất cho gia đình tôi. Tôi đã sẵn sàng để gia nhập một chương trình nhóm nơi tôi có cơ hội gặp các gia đình khác. Tôi đã gặp rất nhiều các bà mẹ khác có trẻ sơ sinh với một số dạng mất thính lực và tôi không còn thấy cô đơn nữa! Cuối cùng, khi Sevak được 3 tháng rưỡi, cháu đã nhận các máy trợ thính. Nước mắt giàn dụa trên mặt tôi khi tôi nghe đứa con trai 3 tháng rưỡi của mình lần đầu tiên lên tiếng cười khúc khích! Lúc ấy, tôi đã xác quyết rằng con trai của tôi phải có cuộc sống tốt nhất mà nó có thể có, và rằng mọi thứ sẽ ổn thôi.

Trước đây, tôi đã từng tự nghĩ, «làm thế nào mình có thể giữ cho máy trợ thính lúc nào cũng chạy?», «Làm gì nếu hết pin?» hoặc «nếu máy bị hỏng, mình sẽ phải làm gì?». Những câu hỏi cứ chồng chất dần lên! Tôi thấy mình đã lúc nào cũng sợ

rằng mình sẽ làm sai, làm hỏng. Nay thì tôi đã thấy mình là một tay lành nghề ở tất cả mọi việc đó, và đó chỉ là một phần của cuộc sống của chúng tôi. Rõ ràng là không khó như tôi từng nghĩ! Càng ngày, mọi việc càng trở nên dễ dàng hơn.

Ngay cả với một số khó khăn thêm vào vì chứng CDH, Sevak cũng được máy trợ thính của cháu giúp ích rất nhiều. Đến khi cháu sắp lên 2, cháu lại được chẩn đoán là bị bong võng mạc, vậy là chúng tôi lại đã có thêm một chướng ngại phải vượt qua. Các năm đầu đời của Sevak trong các chương trình nhóm khác nhau đã là những năm tuyệt vời cho chúng tôi và Sevak tiếp tục lớn mạnh. Cho đến nay, việc kết nối với các gia đình khác và tham dự nhiều hoạt động vui chơi có sẵn đã là những đoạn tốt nhất của cuộc hành trình của chúng tôi.

Với tất cả các dịch vụ và sự hỗ trợ, chúng tôi đã có thể cung cấp cho Sevak cuộc sống tốt nhất mà chúng tôi có thể cho cháu. Bây giờ cháu đang ở trong trường tiểu học và tiếp tục tiến triển tốt. Cháu có lẽ là đứa trẻ được mến thích nhất trong lớp, cười và chơi cùng với bạn đồng lứa! Cháu đã đi được một chặng đường dài và với tất cả khả năng của mình bất chấp những thách thức, cháu đang làm cho chúng tôi ngạc nhiên. Chúng tôi rất tự hào về cậu con trai bé của chúng tôi!

